

Po nebu osamljene zvezde bledé,
kot gadne pošasti temine beže
v neznane podzemske votline.
Na vislih samotnih visi telo,
iz votlih oči mrzle solze teko,
z obraza gnijó bolečine.

Milan Pugalj.

V album.

Kaj bil si mi to kratko pot življenja? —
oblak, rojen za negotovi hip! . . .
Vse tihe želje, skrita hrepenenja
umirjena — in ti si mrtev kip!

Za te ne gane več srca utrip! —
Ti luč večerna, zvezda brez žarenja,
jesenske dneve roža brez dehtenja,
polnočna senca — na ljubezni tip!

Nataša.

Kamen modrih.

Življenje vse je mozaik laži
in vsa modrost je slaba le metoda,
goljufa samega prevarati,
prevražiti vseh zlodejev gospoda
in laž laži z lažjo očarati.

Vladimir Levstik.

